

[Lone Dybkjær]

Så skal jeg tage nogle af de enkelte punkter.

Som en illustration af det første, jeg sagde, kan jeg jo tage sp. 6070, hvor der tales om placeringen. Der står:

»A-kraftværker bør dog med tanke på eventuelle store reaktorhavarier placeres på steder, hvor der kun bor få mennesker i den nærmeste omegn, og hvor der er langt til store byer.«

Ja, man kan roligt sige, at det netop er det problem, der er det danske problem, at det er vanvittigt svært at finde steder i Danmark, hvor der kun bor meget få mennesker, og hvor der er langt til store byer. Det er et eksempel på, at det bør man dog lige tænke over, når man placerer dem. Jeg mener, at det er et kerneproblem i Danmark, at vi faktisk ikke kan få a-kraftværkerne placeret i tilstrækkelig øde områder.

Med de udtalelser, jeg har hørt fra energiministeren, kan det godt være, at det bliver lidt vanskeligt, i hvert fald med regeringens velsignelse, at få taget a-kraft ud af energiplanlægningen – så kan man jo se, om man kan få andre til at tage den beslutning. Energiministeren siger, at man vil undersøge, om det nu også er presserende at få taget en beslutning om a-kraft. Det vil sige, at der er tegn på, at vi sejler videre på den facon, vi har gjort siden 1976 på dette område. Hvis vi nu ikke kan få taget a-kraft ud af energiplanlægningen, så vil jeg henstille til miljøministeren, at han i det mindste får taget nogle af alle de pladser ud, hvor man vil placere atomkraftværker, sådan at vi ikke får blokeret 16 steder i Danmark. Det må vel være muligt med den udvikling, der er sket, siden de arealer blev reserveret, at få nogle af dem pillet ud.

Så skal jeg gå over til spørgsmålet om sikkerhed. Der er to hovedområder, som også miljøministeren er inde på: dels spørgsmålet om udstrålingen, dels spørgsmålet om uheld. Jeg deler sådan set den vurdering, der ligger her, at udstrålingen næppe er det store problem. Jeg vil dog sige, at jeg synes, man i en sådan redegørelse godt kunne have strejft nogle af de spørgsmål, der har været rejst i den offentlige debat, og også kunne have haft lidt med om nogle af de undersøgelser, der har været.

Det afgørende vedrørende sikkerheden er naturligvis spørgsmålet om uheld. På side 8 i

redegørelsen siger man – det er også et eksempel på, hvor afdramatiserende hele redegørelsen er – at der jo nok kommer en del problemer, for nu at oversætte det og ikke læse det hele op, hvis vi får et stort uheld. Vi skal nok oprense i de bebyggede områder og have nogle restriktioner for landbrugsproduktionen og den slags. Det er jo så sandt, som det er sagt, og det er en meget afdramatiseret måde at skrive om et meget stort uheld på.

Jeg tror overhovedet ikke på nogen som helst beredskabsplaner, oprydningsplaner og sådan noget i en sådan situation. Jeg tror ikke, vi kan gøre ret meget på forhånd. Derfor synes jeg, at det afgørende spørgsmål er – det forstår jeg at miljøministeren har svaret på: er vi villige til at leve med risikoen for et uheld af den størrelse? Det er det, det drejer sig om. Og hvis vi vælger at leve med den risiko, så kan det jo indgå. Jeg personlig er ikke villig til at leve med den risiko, men det er altså ministeren. Jeg synes, det ville være ærligt at sige: den risiko tager vi. Vi synes, sandsynligheden er ringe. Det ville være en betydelig mere reel behandling af problemstillingen end at sige, at vi skal oprense i bebyggede områder, og hvad ved jeg. Hvis der virkelig sker et uheld, kan vi ikke gøre noget.

Så er der det tredje problem, spørgsmålet om affald, og det var det, der i virkeligheden satte hele diskussionen i gang i sin tid. Indtil uheldet på Tremileøen var det jo affaldet, der bl.a. for socialdemokratiet var det helt centrale. Det har man skrevet noget om på sp. 6075. Der står i virkeligheden de centrale bemærkninger, nemlig at miljøstyrelsen er enig med elværkerne i, at det fundne salt er rent, men de gennemførte feltundersøgelser giver ikke grundlag for at fastslå, i hvor stort et område denne saltkvalitet er til stede.

Hele fundamentet for alle de deponeringsundersøgelser, der er foretaget, er, om denne saltkvalitet er til stede eller ej. Det er forudsætningen for det hele. Så siger man: det forudsætter vi at det er, og hvis det nu er tilfældet, så går vi videre, sådan og sådan. Det er også i orden, hvis man ikke til allersidst glemmer disse forudsætninger. Det skal jeg komme til i mine afsluttende bemærkninger.

Konklusionen er, at jeg synes ikke, vi er nået meget længere end i 1976. Jeg må sige, at med det oplæg til undersøgelser – jeg beklager den tidligere miljøminister – der blev